

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců a JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: R. A.**, bytem x, zastoupen JUDr. Jiřím Archmannem, obecným zmocněncem, bytem Na Lesích 275, 276 11 Vráž u Berouna, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti **osob zúčastněných na řízení 1)** Ing. M. K., bytem x, a **2)** Obec x, sídlem x, zastoupena JUDr. Ladislavem Hirešem, obecným zmocněncem, bytem Stříbrná Lhota 1115, 252 10 Mníšek pod Brdy, **o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 12. 2012, č. j. 173448/2012/KUSK-DOP/HOL, sp. zn. SZ_173448/2012/KUSK, a ze dne 12. 12. 2013, č. j. 078005/2013/KUSK-DOP/HOL, sp. zn. SZ_078005/2013/KUSK,**

t a k t o :

- I. Žaloby se z a m í t a j í .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žádná z osob zúčastněných nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 15. 1. 2013 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2012, č. j. 173448/2012/KUSK-DOP/HOL, sp. zn. SZ_173448/2012/KUSK (dále též jen „první napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Vráž ze dne 2. 10. 2012, č. j. 822/2012/MK, sp. zn. 01/2012/MK, jímž byla v řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu, ve znění do 31. 12. 2013 (dále jen „správní řád“) deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) na části pozemků parc. č. x. v k. ú. Vráž u Berouna (souhrnně dále též jen „deklarace účelové komunikace“).

Další samostatnou žalobou ze dne 4. 2. 2014 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2013, č. j. 078005/2013/KUSK-DOP/HOL, sp. zn. SZ_078005/2013/KUSK (dále též jen „druhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Vráž ze dne 11. 4. 2013, č. j. 265/2013/UK, sp. zn. 01/2013/UK, jímž byla dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích uložena žalobci povinnost, aby jakožto vlastník pozemků parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna ve lhůtě 10 dnů od právní moci rozhodnutí odstranil jím provedené stavební a terénní úpravy včetně zde umístěných betonových skruží, kamenů a složené zeminy a dále jím umístěnou uzamykatelnou kovovou závoru, jako pevné překážky umístěné bez povolení silničního správního úřadu na veřejně přístupné účelové komunikaci, která byla deklarována prvním napadeným rozhodnutím žalovaného ve spojení s rozhodnutím obecního úřadu o deklaraci účelové komunikace (souhrnně dále též jen „nařízení odstranění pevné překážky“).

Krajský soud v Praze svým usnesením ze dne 19. 9. 2014, č. j. 46 A 5/2013-67 spojil obě žaloby ke společnému projednání.

Žaloba proti deklaraci účelové komunikace

V žalobě brojící proti deklaraci účelové komunikace žalobce nejprve stručně popsal průběh řízení zakončeného vydáním prvního z žalobou napadených rozhodnutí. Následně žalovanému vytkl, že nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ani nepostupoval v souladu se zásadami legality a proporcionality. Z výroku ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, kdo podal „návrh“ ze dne 8. 1. 2012. Dále nelze seznat, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o určení právního vztahu dle § 142 odst. 1 správního řádu, které může být zahájeno jen na žádost toho, kdo prokáže právní zájem na vydání takového rozhodnutí (např. pro výzvu povinného, zvážení podání příslušné soudní žaloby, podání trestního oznámení či jinou formu uplatnění svého práva), a tato žádost musí být odůvodněna. Správní orgán má při posuzování takové žádosti posoudit, zda je žádáno o zahájení správního řízení nebo o vydání osvědčení, a řízení o žádosti nezahájí, pokud může o vzniku, trvání nebo zániku vydat osvědčení nebo jestli tuto otázku může řešit v rámci jiného správního řízení. Z obsahu správních spisů však vyplývá, že žalovaný takto nepostupoval. V řízení o určení právního vztahu je důkazní břemeno na straně žadatele, který je povinen opatřovat podklady a musí prokázat, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné k uplatnění jeho práv, což má dle žalobce eliminovat možnou „inflaci“ deklaratorních rozhodnutí, tedy aby nebyla vydávána jen „preventivně“ bez toho, že jsou pro žadatele aktuálně potřebná. Ani tato potřebnost však v tzv. „návrhu“ nebyla zdůvodněna.

Žalobce shledal u napadeného rozhodnutí rovněž rozpor s ustanovením § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť v jeho odůvodnění je konstatováno, že se na předmětných pozemcích nachází účelová komunikace, přičemž její konkrétní podoba a rozsah není stanoven jinak než

odkazem na skutkový stav v rozhodný okamžik, který však dle obsahu spisu i přezkoumávaného správního rozhodnutí zjišťován nebyl. Není proto vyloučeno, že v dalších řízeních podle § 142 odst. 1 správního řádu, bude v limitech daných nyní přezkoumávaným rozhodnutím konkrétně určováno, které části předmětných pozemků byly v rozhodném dni užívány jako účelová komunikace. Žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 As 47/2012-40, tuto situaci neřeší.

Žalobce dále namítal, že jakožto vlastník pozemků dotčených rozhodnutím Obecního úřadu Vráž o deklaraci účelové komunikace nikdy nedal souhlas, aby jakákoliv část jeho pozemků sloužila jako účelová komunikace. Žalovaný rovněž nezkoumal, zda ve vydaných územních a stavebních rozhodnutích pro umístění a povolení stavby nemovitostí, na které odkazoval, je uvedena příjezdová cesta, resp. účelová komunikace k daným nemovitostem, ani nezkoumal, zda existuje jiná účelová komunikace.

Žalobce spatřuje další pochybení žalovaného v tom, že do okruhu účastníků řízení nezahrnul všechny vlastníky pozemků dotčených napadeným rozhodnutím, např. Lesy České republiky, s. p. Z rozdělovníku není ani zřejmé rozlišení účastníků řízení podle § 27 odst. 1 a podle § 27 odst. 2 správního řádu. Opět tak nelze dovodit, kdo podal žádost o určení právního vztahu, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Dle žalobce nebylo při určování právního vztahu dostatečně zkoumáno, zda části pozemků dotčených napadeným rozhodnutím jsou způsobilé k tomu, aby na nich byla prohlášena existence účelové komunikace, resp. zda jsou v souladu s přílohou vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, účinnou do 31. 12. 2013 (dále jen „katastrální vyhláška“), když např. pozemek parc. č. x je určen jako ostatní plocha, pozemek parc. č. x jako ovocný sad a pozemky parc. č. x jsou pozemky pro plnění funkce lesa.

V závěru žalobce uvedl, že žalovaný nevypořádal všechny jeho odvolací námítky, kdy zejména se nezabýval souhlasy vlastníků dotčených pozemků o určení právního vztahu, jiným způsobem dopravního propojení v odvolání uváděných nemovitostí a jednotlivými žádostmi dotčených vlastníků nemovitostí požadujícími deklarovat namísto účelové komunikace místní komunikaci III. třídy, nereagoval na své předchozí rozhodnutí zrušující předběžné opatření Obecního úřadu Vráž a v něm vyslovený právní názor, a nakonec neodůvodnil, proč v rozporu s ustanovením § 142 odst. 1 správního řádu obstarával podklady pro rozhodnutí, zejména geometrický plán, když tato povinnost přísluší žadateli.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 2. 2013 uvedl, že žádost devíti občanů o určení právního vztahu, kterou dne 9. 1. 2012 obdržel Obecní úřad Vráž, byla dostatečně určitá a měla všechny náležitosti předpokládané zákonem. Použití přesných právních definic není náležitostí žádosti. Žadatele zřejmě ovlivnilo, že deklarovaná komunikace je v terénu velice dobře znatelná a v části pokryta asfaltovým povrchem. K podání žádosti však byli aktivně legitimováni z titulu vlastnictví nemovitosti spojené účelovou komunikací či jejich bydliště v dotčené lokalitě. Je přitom nesporné, že do srpna 2011, kdy žalobce umístil na cestu závoru, byly pozemky parc. č. x užívány veřejně a neomezeně všemi uživateli jako pozemní komunikace. Skutkový stav relevantní pro aktivní legitimaci žadatelů tak byl dle žalovaného správně zjištěn a žalobce s ním byl řádně seznámen. Námitku, že nemělo být zahájeno správní řízení ve věci deklarace komunikace, považuje žalovaný za nesrozumitelnou. Osvědčení se

vydává pouze o skutečnostech, o nichž není pochyb ani právní spor, naopak v proběhlém řízení mohl žalobce podávat vyjádření, navrhopat důkazy a plně uplatňovat svá práva.

Žalovaný nesouhlasil, že by skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, neboť Obecní úřad Vráž shromáždil listinné důkazy, svědecké výpovědi, fotodokumentaci a provedl místní šetření s ústním jednáním, kterého se žalobce osobně zúčastnil. Všechny takto získané podklady jsou uvedeny v rozhodnutí deklarujícím existenci účelové komunikace. Další řízení, v nichž může být v limitech napadeného rozhodnutí přesněji vymezen rozměr užívané komunikace, dle žalovaného svědčí vlastníkům.

Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by žalobce neudělil svůj souhlas s užíváním komunikace. Žalobce totiž nabyl pozemek parc. č. x ze dne 26. 10. 1998 a od té doby byl užíván veřejně a neomezeně jako pozemní komunikace všemi uživateli, až do svévolného umístění závory v srpnu 2012. Z tohoto minimálně čtyři roky trvajícího nerušeného veřejného užívání komunikace lze oprávněně předpokládat konkludentní souhlas žalobce. Žalovaný považuje též za prokázané, že pozemky parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna byly veřejně užívány „od nepaměti“, písemně je doložen rok 1940. Pokud žalobce vstoupil do vlastnických práv k uvedeným pozemkům, zavazuje jej souhlas předchozího vlastníka. Vstupoval-li žalobce do vlastnictví k těmto pozemkům v době jejich veřejného užívání, pak byl s jejich veřejným užíváním též srozuměn.

K otázce nezbytné komunikační potřeby žalovaný dodal, že byla shromážděna vyjádření vlastníků nemovitostí, doručovatelů pošty, hasičů, provozovatelů svozu komunálního odpadu a zásobování pitnou vodou, z nichž mu vyplynul závěr o nutnosti komunikační potřeby přes pozemky parc. č. x. Vráž u Berouna. Žalovaný dále zdůraznil řádné zdokumentování (fotografie, svědecké výpovědi) žalobcova svévolného jednání spočívající v umístění závory na pozemní komunikaci, přičemž aby mohlo být nařízeno odstranění překážky, musí být nejprve postaveno najisto, že se o pozemní komunikaci jedná. Poukázal též na předběžné opatření o odstranění závory nařízené Okresním soudem v Berouně ve věci sp. zn. 23 Nc 42/2012.

K procesním námitkám žalovaný sdělil, že řízení se vedlo s jemu známými účastníky, současně s oznámením na úřední desce byly k přihlášení se do řízení vyzvány další osoby. Pokud někteří nevyužili možnosti uplatňovat svá práva, nezpůsobili tím nezákonnost rozhodnutí. Například účastník L. Č. r., s. p., byl řádně obeslán. V rozhodnutí o deklaraci komunikace jsou ve výroku na straně druhé dostatečně rozlišeni účastníci podle § 27 odst. 1 a odst. 2 správního řádu. Výrok rozhodnutí o deklaraci komunikace uvádí výčet všech žádajících osob včetně jejich dostatečné identifikace, je tedy zjevné, kdo žádost podal.

Pokud jde o namítaný nesoulad využití pozemků s katastrální vyhláškou, tak dle žalovaného jsou druh a způsob využití pozemků pouze evidenčními údaji katastru nemovitostí, nikoliv nezbytnými podmínkami dle § 7 zákona o pozemních komunikacích. Navíc druhy pozemku „ostatní plocha“ a „lesní pozemek“ mohou mít dle bodů 10 a 14 přílohy č. 1 a bodu 17 přílohy č. 2 katastrální vyhlášky způsob využití jako „*pozemek, na kterém je účelová komunikace (včetně zpevněné lesní komunikace) a její součásti (§ 6 a § 7 zákona č. 13/1997 Sb.)*“.

K námitce týkající se nevypořádání všech odvolacích bodů žalovaný odkázal na konkrétní strany svého rozhodnutí, kde tyto údajně opomenuté body vypořádával. Současně

doplnil, že odvoláním nebyla nijak napadána reakce žalovaného na jeho vlastní rozhodnutí o předběžném opatření. Žalovaný navíc v případě předběžného opatření rozhodl ve prospěch žalobce. K námitce, že byly obstarávány podklady pro rozhodnutí, považoval žalovaný za nutné rozlišit mezi silničním správním úřadem a obcí Vráž coby jedním z účastníků řízení. Žalobcem zpochybňovaný geometrický plán si nechal zpracovat účastník řízení mající zájem na deklaraci účelové komunikace, s čímž se žalovaný vypořádal.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

K vyjádření žalovaného podal žalobce dne 27. 2. 2013 repliku, v níž v zásadě shrnul obsah svých žalobních bodů, zejména neprokázání právního zájmu žadatelů a nedostatečné zdokumentování toho, že by jeho jednání bylo protiprávní. Poukázal na též některé rozpory ve vyjádření žalovaného, například v dataci umístění závory přes cestu. Dle žalobce postrádají shromážděné podklady fotodokumentaci alternativního napojení nemovitostí. Žalovaný navíc nepravdivě uvádí, že tato alternativní komunikace je nezpevněná, neboť v roce 2011 prováděl opravu alternativní komunikací tzv. „V.“ navezením šterkové sutě a válcováním. Žalobce též zmínil, že u svých pozemků parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna nepovolil jejich zaasfaltování, které v obci probíhalo v roce 2011, kdy došlo též k pokrytí pozemku parc. č. x ve vlastnictví obce. Proč jako přístupová cesta nemůže sloužit právě tento pozemek, s tím se žalovaný nevypořádal. Žalobce se dále výrazně ohradil proti tvrzení, že svůj souhlas s užíváním pozemku udělil vstupem do vlastnických práv a povinností předchozího vlastníka pozemků parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna. Není tomu tak, neboť žalobce i předešlí vlastníci byli v dobré víře, že pro polní cestu je využíván právě pozemek parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna vedený v katastru nemovitostí jako komunikace, a nikoli pozemky parc. č. x a x. Navíc žádný právní předpis neupravuje udělení konkludentního souhlasu vstupem do práv původního vlastníka, za závazná lze pro právní nástupce považovat jen pravomocná rozhodnutí, rozsudky či věcná břemena. Žalobce též zdůraznil, že je ochoten části svých pozemků pro rozšíření cesty uvolnit, ale tak, aby byl co nejméně dotčen ve svých vlastnických právech. Rovněž doplnil, že žalovaný se měl v napadeném rozhodnutí zabývat též svým předchozím rozhodnutím o předběžném opatření, neboť to úzce souvisí s danou věcí.

K žalobě se dále vyjádřila osoba zúčastněná na řízení 2), která podpořila právní závěry žalovaného. Ve svém obsáhlém podání poukázala na relevantní judikaturu, podle níž platí, že vyvstane-li v řízení o návrhu na odstranění překážky otázka charakteru účelové komunikace, posoudí ji silniční správní úřad vždy jako otázku předběžnou a v návaznosti na to je povinen vydat rozhodnutí ve věci. Proto nemůže obstát námitka žalobce, že nebyl prokázán právní zájem na deklaraci účelové komunikace. Deklaratorní řízení může být ve veřejném zájmu zahájeno na základě podnětu oprávněných osob či v návaznosti na výkon dozorové činnosti správního orgánu. Prvoinstanční orgán pak s odkazem na příslušnou judikaturu aplikoval princip ochrany dobré víry žadatelů. V řízení o určení existence účelové komunikace navíc platí bez výjimky koncentrace řízení, a proto v žalobě uvedené námitky měly být řádně uplatněny již v řízení před prvoinstančním orgánem. Bylo tedy pouze mírou bdělosti žalobce, aby se v řízení dostatečně vyjádřil, ovšem ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalobce prvoinstančnímu orgánu potřebnou součinnost dle § 50 odst. 2 správního řádu spíše neposkytoval. Proto pokud se žalobce domnívá, že předložený geometrický plán neodpovídá faktickému stavu v terénu, měl tuto skutečnost namítnout a předložit vlastní geometrický plán s přesnějším vymezením hranic. Ohledně konkludentního souhlasu žalobce s obecným užíváním odkázala osoba zúčastněná na řízení 2) rovněž na příslušnou judikaturu. Řízení o deklaraci účelové komunikace bylo navíc zahájeno v době, kdy žalobcem umístěná

kovová závora nebyla překážkou dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, proto správní orgán nebyl vázán důvodem zahájit řízení o této překážce a v rámci ní řešit povahu komunikace jako předběžnou otázku. Předmětné řízení bylo naopak zahájeno z podnětu žadatelů. Žalobcem vyvolaný protiprávní stav přetrvával i navzdory nařízení předběžného opatření a následně i po vydání prvního z napadených rozhodnutí, spisová dokumentace týkající se postupu prvoinstančního orgánu o nařízení předběžného opatření však byla ze spisové dokumentace na základě požadavku žalovaného vyňata. Ve zbývajících částech svého vyjádření pak osoba zúčastněná na řízení 2) v zásadě již jen rozváděla své dosavadní argumenty opírající se především o výklad zmiňované judikatury, kdy opakovaně žalobci vytýkala účelovost jím vznášených námitek. Ve vztahu k účelovosti žalobcových námitek pak osoba zúčastněná na řízení 2) zaslala soudu další samostatné vyjádření ze dne 13. 3. 2013, v němž považovala za významné poukázat na trestní odsouzení žalobce právního zástupce. V dalším doplňujícím vyjádření doručeném soudu dne 25. 6. 2014 osoba zúčastněná na řízení 2) oznámila, že dne 19. 2. 2014 vydal Obecní úřad Vráž usnesení pod č. j. 114/2014, jímž byl žalobce vyzván, aby ve lhůtě 10 dnů odstranil jím provedené stavební úpravy na účelové komunikaci pod hrozbou správní exekuce. Žalobce výzvě vyhověl, jak plyne ze záznamu o provedené dozorové činnosti ze dne 10. 3. 2014, č. j. 150/2014. Osoba zúčastněná na řízení 2) následně dodala, že žalobcem vznášené námitky měly být s odkazem na relevantní judikaturu projednány již v řízení na prvním stupni. Dále poukázala na princip dualismu veřejného a soukromého práva ve smyslu § 1 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“) a institut veřejného statku dle § 490 občanského zákoníku a možnost mimořádného vydržení práva služebnosti cesty dle § 1095 občanského zákoníku, z čehož dovodila, že věděl-li žalobce o obecném užívání svých pozemků a dlouhodobě tomuto stavu nebránil, založil tím postup dle § 1260 občanského zákoníku. Nesouhlas se zápisem v katastru nemovitostí žalobce může uplatnit dle § 12 občanského zákoníku u obecního soudu.

Žaloba proti nařízení odstranění pevné překážky

V žalobě brojící proti nařízení odstranění překážky žalobce rovněž stručně vylíčil průběh řízení zakončeného vydáním druhého z žalobou napadených rozhodnutí. Z části pak navázal na okolnosti uváděné již v žalobě proti prvnímu z napadených rozhodnutí a doplnil, že dle dochovaných historických dokumentů příjezdová cesta do části obce Vráž zvané „Na 1.“ se nacházela na pozemku parc. č. x ve vlastnictví obce Vráž (dodnes vedeném v katastrální mapě se způsobem využití ostatní plocha-komunikace) a nikoliv na žalobcových pozemcích parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna. Žalobce proto usoudil, že je vlastníkem jak pozemků, tak i svévolně vyjeté komunikace, která ani nebyla povolena postupem podle stavebního zákona.

Druhé z napadených rozhodnutí pak považuje za nezákonné z důvodu, že se žalovaný neřídil svým rozhodnutím ze dne 2. 12. 2012, č. j. 173448/2012/KUSK-DOP/HOL, z něhož citoval následující část: „že v případě sporu, zda určitá část vymezených pozemků je či není účelovou komunikací by na základě napadeného rozhodnutí bylo nutno skutkově zjistit, byla-li k rozhodnému dni užívána ke stanovenému účelu nebo nikoli“ a „že je tedy zásadně nezměnitelně určeno, že se na předmětných pozemcích nachází (přesněji řečeno může nacházet) účelová komunikace, přičemž jen konkrétní poloha a rozsah není stanoven jinak, než s odkazem na skutkový stav v rozhodný okamžik, který však dosud podle obsahu spisu i přezkoumávaného správního rozhodnutí zjišťován nebyl“. Následně navázal tvrzením, že jedině zaměření skutečného umístění komunikace bylo provedeno pouze Ing. J. dne 28. 3. 2013, z něhož jednoznačně vyplývá, že v rozhodném okamžiku (tj. okamžiku vydání

deklaratorního rozhodnutí) se na komunikaci žádné překážky nenacházely a tato účelová komunikace splňuje parametry stanovené technickými normami. Kovová závora byla odstraněna ke dni 13. 12. 2012 po obdržení prvního napadeného rozhodnutí; sloupky závory již žádnou překážku netvoří, neboť se nacházejí mimo vyjetou a skutečně zaměřenou komunikaci, a proto nelze nařizovat jejich odstranění. Je-li potom ve výroku druhého napadeného rozhodnutí uvedeno, že veřejně přístupná komunikace byla deklarována v konkrétních hranicích, jedná se o naprosto nepravdivé tvrzení. Pokud správní orgán považoval za podklad pro určení konkrétních hranic komunikace geometrický plán pro rozdělení pozemku vypracovaný Ing. Z. Z. č. 864-121/2011 ze dne 2. 2. 2012, pak se dle žalobce zmýlil, neboť geometrický plán se zpracovává pro nové uspořádání majetkových vztahů zapisovaných do katastru nemovitostí. Uvedený geometrický plán byl zpracován pro rozdělení pozemků, proto z něj nelze odečítat šířku pozemku, po kterém jezdí dopravní prostředky. K tomu žalobce navrhl tyto listinné důkazy: technická zpráva - zaměření skutečné polohy komunikace ze dne 28. 3. 2013, list. č. GUST2880 Z.S.I.-17-07, provedené Ing. P. J., dále geometrický plán č. 864-121/2011 ze dne 2. 2. 2012 vypracovaný Ing. Z. Z. a výpis z katastru nemovitostí LV 327. Dále navrhl důkaz svědeckou výpovědí Ing. Z. Z.

Žalobce dále namítal, že žalovaný dostatečně nevyjasnil, kdo je osobou, která překážky umístila. V žádném z proběhlých řízení totiž nebylo prokázáno, že by to měl být žalobce. Žalobce přitom tuto skutečnost popíral v odvolání na str. 2. Důkazem je rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, č. j. 157046/2012/KUSK. Žalobci je tak ukládána povinnost odstranit údajné překážky, které na komunikaci nevytvořil, přičemž odvolací námitku do toho směřující žalovaný nevypořádal. Druhé napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.

Další pochybení žalobce spatřuje v nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť odvolání obdržel v červnu a rozhodnutí vydal v prosinci 2013.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25. 2. 2014 sdělil, že deklarováním účelové komunikace se osvědčuje její existence většinou proto, že její povrch a ztvárnění jsou patrné v terénu jejím užíváním, nikoliv vymezením stavbou. Geometrický plán Ing. Z. Z. obsahuje dostatečnou konkretizaci existující účelové komunikace na pozemcích parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna, a proto mohlo být v prvním napadeném rozhodnutí konstatováno, že je možno v dalším řízení určit, která konkrétní část pozemku je užívána jako veřejně přístupná komunikace. Žalobcem předkládaná technická zpráva Ing. P. J. je podkladem vzniklým až po vydání prvního napadeného rozhodnutí. Žalovaný současně poukázal na rozpor mezi tvrzením žalobce o neexistenci překážek k „rozhodnému datu“ a údaji plynoucími z jím předkládané technické zprávy zmiňujícími „železný sloupek závory“ a „betonová skruž“. Dále žalovaný upozornil, že v odvolání bylo namítáno pouze to, že z žádného dokumentu nevyplývá provedení stavebních nebo terénních úprav, tedy nikoliv že žalobce není vlastníkem terénních úprav na pozemku (železné závory, železných sloupků, a betonových skruží). Žalobce navíc během proběhlých řízení nikdy nepopíral své vlastnictví k pozemkům, na kterých jsou překážky umístěny, což plyne z podkladů opatřených pro zjišťování skutkového stavu. Žalobce tedy mohl v řízení kdykoliv namítat, že překážky byly zřízeny na jeho pozemcích bez jeho vědomí, ovšem pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by odstranění těchto překážek mělo být v zájmu žalobce. Správní orgány vycházely ze zákonné definice „pevné překážky“ coby jakéhokoliv „předmětu“, který nebyl zákonem vyjmenován nebo povolen. Proto nebylo-li v řízení zjištěno ani žalobcem prokázáno povolení terénních úprav, betonových skruží, železných sloupků a pevné závory, jednalo se o pevnou překážku ve smyslu § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Správní orgány proto neměly pochyb, kdo je stavebníkem

a vlastníkem překážek. Žalovaný dále sdělil, že v současné době bylo usnesení Okresního soudu v Berouně č. j. 23 Nc 42/2012-68, kterým bylo žalobci nařízeno v rámci předběžného opatření odstranění překážek, potvrzeno usnesením Krajského soudu v Praze, č. j. 29 Co 145/2013-165. Pokud jde námitku nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, žalobce argumentoval jednak vysokým nápadem práce a jednak tím, že lhůty podle správního řádu jsou pouze pořádkové a jejich nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce ve své replice ze dne 21. 3. 2014 zdůraznil, že se nemůže jednat o veřejný zájem, jak proklamuje Obecní úřad Vráž, neboť ze samotné žádosti je zřejmé, že se nejedná o nic jiného než o konflikt zájmů soukromých osob podporovaných Obecním úřadem Vráž, z nichž jeden je upřednostňován před druhým na úkor vlastnických práv, čímž je porušován ústavní princip nedotknutelnosti vlastnictví. Argumentace správních orgánů veřejným zájmem je tedy pouze účelová. Dále namítal skutečnosti vztahující se obsahově spíše k žalobě proti prvnímu z napadených rozhodnutí (neprokázání konkludentního souhlasu vlastníka, neexistující stavební povolení příjezdových cest, neprokázání legitimacy žádostí, nezohlednění alternativní cesty). Zopakoval, že geometrický plán Ing. Z. Z. měl sloužit pouze pro rozdělení pozemků a správní orgány jej nemohly užít k vymezení komunikace „od plotu k plotu“, což následně vedlo k nesprávnému závěru, že překážky jsou umístěny „v komunikaci“. Žalobce pak pokládá sloupky od závary a betonové skruže za souřadnicové body, které dosud bránily bezdůvodnému rozšiřování komunikace po jeho pozemcích, přičemž po jejich odstranění je rozšíření jednou takové bez jakéhokoliv právního titulu. Správní orgán dosud nemá žádné přesné šířkové zaměření cesty a argumentaci geometrickým plánem zneužívá pouze pro rozdělení pozemků za účelem směny. V závěru pak označil postup Obecního úřadu Vráž za šikanozní a svědčící o zaujatosti Ing. H. M., starostky obce V., a jejímu rostoucímu nátlaku na osobu žalobce za účelem protiprávního zabírání jeho pozemků pro vybudování dopravních komunikací dle přání soukromých osob.

Společná skutková zjištění

Z předložených správních spisů zjistil soud následující relevantní skutečnosti:

Obecní úřad Vráž obdržel dne 9. 1. 2012 dvě společná podání devíti občanů (*J. R., A. R., M. T., M. V., M. K., M. P., P. P., V. S. a P. J.*). Z obsahu první písemnosti vyplývá, že podatelé žádali o zařazení „...*místní komunikace III. třídy komunikace -- obslužná, v části obce V., lokalita Na L. na pozemcích č. par. x a dalších, do pasportu místních komunikací.*“; z obsahu druhé písemnosti pak plyne, že podatelé s výslovným odkazem na ustanovení § 142 správního řádu navrhovali „*deklarování a postavení najisto existence místních komunikací III. třídy*“ na pozemcích „*č. par. x a dalších*“, a to s ohledem na potřebu dopravní obsluhy těchto nemovitostí. Existenci těchto komunikací podatelé opírali o výpovědi pamětníků, historické listiny (mapy a stavební dokumentace), z nichž za podstatné považuje zdejší soud obsah kopie záznamu z jednání konaného dne 13. 6. 1940 u stavební komise Vráž u Berouna (viz str. 12). Po obdržení těchto podání zahájil Obecní úřad Vráž z pozice silničního správního úřadu řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu o určení existence účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Účastníkem tohoto řízení byl též žalobce, který ve svém podání ze dne 20. 2. 2012 namítal, že Obecní úřad Vráž překročil své pravomoci při posuzování obdržených podání.

V pokračujícím řízení Obecní úřad Vráž obdržel dne 23. 2. 2012 podání dalších šesti občanů (*L. O., R. O., J. T., J. M., V. M. a G. M.*), kteří se připojili k již podané žádosti o určení právního vztahu. Dne 7. 3. 2012 obdržel Obecní úřad Vráž další společné podání původních devíti navrhovatelů, z něhož vyplývá, že navrhovatelé souhlasí, aby řízení o jejich společném podání bylo vedeno řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace. V období května – srpna 2012 pak byla Obecnímu úřadu Vráž zasílána oznámení a stížnosti různých osob o problémech při vjezdu do chatové oblasti Na L. společně s prohlášeními o existenci desítky let užívané cesty v této lokalitě. Obecní úřad Vráž rovněž provedl v dotčené lokalitě místní šetření, na základě jehož výsledků (viz protokol ze dne 26. 6. 2012, č. j. 487/2012) si ověřil geometrické zaměření hranic pozemků určených k obecnému užívání a neshledal alternativy komunikačního spojení. Místního šetření se společně s dalšími osobami zúčastnil též žalobce, který namítal, že odkazovaný geometrický plán byl zhotoven na požadavek obce V. a nikoliv dle skutečného uspořádání cest, navíc vlastníka cesty nelze omezit, má-li obec svůj vlastní pozemek parc. č. x a asfaltová komunikace vedoucí po lesních pozemcích je zřejmě černou stavbou.

Ve spise založený geometrický plán ze dne 2. 2. 2012 č. 46/2012 vyhotovený Ing. Z. Z. obsahuje údaje pro nové vytyčení hranic pozemků dotčených prvním z napadených rozhodnutí, a to tak, že z dosavadní větší parcely vyděluje několik menších.

Ve spise založené fotografie (dle datace z podzimu 2011 – jara 2012) zobrazují asfaltovou i šterkovou cestu (*pozn. soudu: slovem „cesta“ je zde popisován stav v terénu, nikoliv právní závěr o charakteru pozemní komunikace*) vedoucí mezi dvěma oploceními směrem do zalesněného prostoru, kde se dále větví: Směrem do pravotočivé zatačky pokračuje asfaltový (či šterkový) povrch, směrem do levotočivé zatačky pokračuje kamenitý povrch s pásem trávy. Cesta tak má v místě svého větvení tvar „Y“. Při oplocení nacházejícího se v levé části tohoto pomyslného „Y“ jsou dle fotografií osazeny cedule informujícími o vstupu na soukromý pozemek. Při porovnání s náhledem přes katastrální mapu a veřejně dostupné mapové databáze (googlemaps) je zřejmé, že levou část tohoto „Y“ zabírají pozemky žalobce parc. č. x. V úseku, kde se větví cesta s kamenitým povrchem, fotografie ukazují závoru ukotvenou na kovových sloupcích, kdy sloupek s mechanismem otáčejícím závoru se nachází na straně blíže k oplocené části žalobcova pozemku. Na některých fotografiích je před závorou přes cestu navršena hromada zeminy. Podobný typ závoru je umístěn též v úseku, kde cesta s asfaltovým (šterkovým) povrchem vstupuje do prostoru mezi oplocenou částí pozemku žalobce a oplocenou částí protějšího pozemku – na některých fotografiích však tato závoru chybí a lze vidět pouze samotné záchytné sloupky (sloupek s mechanismem otáčejícím závoru opět blíže k oplocené části žalobcova pozemku).

Dne 2. 10. 2012 vydal Obecní úřad Vráž pod č. j. 822/2012/MK rozhodnutí, jehož výrokem deklaroval na pozemcích parc. č. x Vráž u Berouna existenci veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Existence účelové komunikace ve vztahu k pozemkům žalobce parc. č. x byla odůvodněna tím, že tyto pozemky byly historicky užívány jako přístupová komunikace k nemovitostem osob a původní vlastník pozemků s tímto užíváním vyslovil souhlas, přičemž žalobce jakožto právní nástupce původního vlastníka je tímto souhlasem vázán. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že výrokem odkazovaný geometrický plán je pro danou věc nepoužitelným, podanou žádost o deklaraci účelové komunikace za neurčitou a nedostatečně doloženou, a jeho námitky týkající se užití alternativní cesty za nedostatečně vypořádané. Především ale neměl za prokázané, že by on sám nebo někdo z předchozích vlastníků pozemků parc. č. x v k. ú. Vráž dal souhlas s využitím svých pozemků, neboť nevěděli, že se po jejich pozemcích jezdí, a tudíž nemohli udělit ani konkludentní souhlas. Žalovaný však

námítkám žalobce nepřisvědčil a jeho odvolání zamítl. V odvolacím rozhodnutí pak podrobněji doplnil úvahy vedoucí k závěru, že právní předchůdce žalobce udělil konkludentní souhlas s obecným užíváním daných pozemků, a odkázal přitom na zápis stavební komise Vráž ze dne 13. 6. 1940. Naopak zdůraznil, že žalobce během řízení nijak nedoložil kvalifikovaný nesouhlas původního vlastníka s tímto užíváním. K žalobcem uváděné alternativní komunikaci uvedl, že ta se rovněž nachází na pozemcích soukromých osob a jejich vlastnická práva by omezila stejným způsobem. Navíc je v zinním období nesjízdná, neodpovídá šířkovým požadavkům pro bezpečný obousměrný provoz a má nezpevněný povrch. Toto rozhodnutí bylo napadeno první žalobou.

V návaznosti na vydání prvního napadeného rozhodnutí a potvrzení deklarace účelové komunikace započal Obecní úřad Vráž s úkony směřujícími k odstranění překážek na ní. Dne 10. 1. 2013 provedl na pozemcích parc. č. x v k. ú. Vráž místní šetření, zaznamenané na protokolu sp. zn. 01/2013/U, kde je mj. uvedeno, že „*při odbočení ze silnice III/00522 je v současné době umístěna otevřená závora,*“ a „*...na obou pozemcích přetrvávají provedené terénní úpravy – navezená hlína ohraničená směrem do pozemku 1141 skružemi a kameny, do výšky cca 0,6 m, která omezuje šířku původní komunikace směrem východním a zcela brání ve využití deklarované komunikace směrem severním.*“ Protokol je doplněn fotografiemi zachycujícími tutěž lokalitu, kterou zachycovaly fotografie použité pro účely shora popsaného řízení o určení právního vztahu – deklarace účelové komunikace. Přítomnost objektů zmiňovaných v protokole – závory a navezená hlína ohraničená kameny – je z fotografií zřejmá. Na základě výsledků šetření zaslal Obecní úřad Vráž žalobci výzvu, aby ve lhůtě 6 dnů od jejího doručení odstranil z komunikace výše specifikované překážky s poučením, že v případě nesplnění povinnosti může být zahájeno řízení o odstranění překážky či o přestupku. Na tuto výzvu žalobce reagoval dne 4. 3. 2013 sdělením, že rozhodnutím žalovaného (prvním žalobou napadeným rozhodnutím) byla pouze deklarovaná existence účelové komunikace, nebyl však přesně stanoven její konkrétní rozsah. Otevřená závora navíc není v komunikaci a nelze ji považovat za překážku, současné umístění komunikace je plně dostačující. Obecní úřad Vráž následně oznámil žalobci zahájení řízení o odstranění překážky podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2013, č. j. 265/2013/UK, pak Obecní úřad Vráž žalobci nařídil, aby ve lhůtě 10 dnů od právní moci odstranil shora specifikované překážky na účelové komunikaci, jež byla deklarována prvním z žalobou napadených rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž znovu zdůraznil nedostatečné konkretizování rozsahu deklarované komunikace. Odkázal na obsah jím doložené technické zprávy a geodetického zaměření Ing. P. J. ze dne 28. 3. 2012, z nichž plyne, že na komunikaci žádné překážky nejsou. Dále namítal, že komunikace je v současnosti bez závory a spisová dokumentace již neodpovídá dnešní šíři komunikace. V návaznosti na předchozí řízení o určení právního vztahu (viz výše) upozornil na snahu obce o neoprávněné rozšíření komunikace a zisk pozemků soukromých vlastníků bez vypořádání. Žalovaný však toto odvolání zamítl. Zdůraznil, že nepochybně vlastníctví žalobce k pozemkům parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna, nicméně toto vlastnické právo je omezené obecným užíváním pozemní komunikace deklarovaným v prvním žalobou napadeném rozhodnutí, a proto je povinen odstranit pevné překážky bránící veřejnému přístupu. Zabýval se též žalobcem doloženou zprávou Ing. P. J., z jejíhož mapového klíče dovodil přítomnost železných sloupků závory, které považoval za součást konstrukce závory, v důsledku čehož je třeba je odstranit stejně jako předtím vodorovné břevno závory. Toto rozhodnutí bylo napadeno druhou žalobou.

Společné ústní jednání

Při jednání u zdejšího soudu žalobce nad rámec svých písemných podání zdůraznil, že od počátku sporu je zřejmé, že v dané lokalitě existuje srovnatelná alternativní komunikace, k čemuž navrhl důkaz znaleckým posudkem doc. Ing. J. R., který v průběhu jednání předložil. Dále žalobce předložil stanovisko Hasičského záchranného sboru ze dne 11. 4. 2014, č. j. HSKL 1150-2/2014-BE, z něhož má vyplývat, že daná lokalita je přístupná po dvou cestách. Dále rozporoval konkludentní souhlas, neboť až do roku 2000 nebylo vůbec zřejmé, zda cesta vede po pozemcích parc. č. x a naopak se vycházelo z toho, že se jezdí po pozemku parc. č. x. Dnes jsou sice již pozemky vypořádány, žalobce však nadále setrval na žalobě. K problematice překážek žalobce zdůraznil, že sloupky ani betonové skruže se nenacházely v komunikaci, což plyne z geodetického zaměření vypracovaného Ing. Z. J. Současně uvedl, že nepožaduje náhradu nákladů řízení.

Pověřený pracovník žalovaného odkázal na obsah žaloby i správních spisů. K problematice alternativní přístupové cesty dodal, že ta je pro osobní automobily nesjízdná pro jejich nízkou brodivost a nelze je tedy srovnávat s terénními nákladními vozy svážejícími dřevo, navíc i v mapách je tato cesta značena jako pěšina. K žalobcem předloženému znaleckému posudku a stanovisku Hasičského záchranného sboru namítl, že byly podány až po lhůtě pro podání žaloby. Setrval proto na zamítnutí žaloby a požadoval na náhradě nákladů řízení 2x300 Kč dle nálezu Ústavního soudu.

Zmocněnec osoby zúčastněné na řízení 2) podpořil návrh žalovaného. Zdůraznil, že důkazy měli účastníci předložit v průběhu správního řízení a nemohou tak činit až v řízení před soudem. Pokud jde o povahu alternativní cesty, platí podle judikatury správních soudů z roku 2007, že tato alternativní cesta musí být účelovou komunikací dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, nebo komunikací vyšší kategorie. Takové komunikace však v době rozhodování správních orgánů v dané lokalitě neexistovaly. Upozornil též na možnost ochrany podle občanského zákoníku a na ustanovení § 26 zákona o pozemních komunikacích. Dále argumentoval ke znakům účelové komunikace a uzavřel, že deklarovaná komunikace tyto znaky naplňuje. Současně zpochybnil žalobcem předložený znalecký posudek s tím, že znalec se vyjadřuje ke skutečnostem, k nimž nebyl oprávněn se vůbec vyjadřovat.

Soud při jednání konstatoval podstatný obsah správního spisu. K důkazu konstatoval znalecký posudek doc. Ing. J. R.

Právní posouzení

Soud předesílá, že ačkoliv žalobce v průběhu řízení sporné pozemky (či jejich část) prodal, tedy přestal být jejich vlastníkem, považoval soud jeho žalobní legitimaci ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., která by se zejména ve vztahu k prvnímu žalobou napadenému rozhodnutí, jenž je podle své povahy rozhodnutím *ad rem*, za zachovanou, a to mj. proto, že veřejně přístupná účelová komunikace po této změně právních vztahů se nachází v těsném sousedství jiných žalobcových pozemků.

Pro posuzovanou věc je klíčové vyjasnění veřejnoprávního režimu cesty na pozemcích žalobce parc. č. x v k. ú. Vráž u Berouna. Pokud by vyšlo najevo, že tato cesta v době vydání

prvního z žalobou napadených rozhodnutí nenaplnovala znaky veřejně přístupné účelové komunikace, pak by nespádala do žádné z kategorií předvídaných ustanovením § 2 zákona o pozemních komunikacích a režimu tohoto zákona by vůbec nepodléhala, čili by ve vztahu k ní vůbec nepřicházelo v úvahu řízení o odstranění pevné překážky dle § 29 tohoto zákona. Na zákonnosti prvního napadeného rozhodnutí (deklarace účelové komunikace) tedy stojí i padá zákonnost druhého napadeného rozhodnutí (nařízení odstranění pevné překážky).

Soud proto nejdříve přistoupil k přezkumu zákonnosti prvního z napadených rozhodnutí. Dospěl však k závěru, že žaloba proti němu není důvodná.

Soud se nejprve zaměřil na námitky brojící tomu, že vůbec nebyly podmínky k zahájení řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu:

Nelze souhlasit s tím, že by nebylo dostatečně určité, kdo podal návrh na zahájení tohoto řízení. Obecní úřad Vráž hned v úvodní části výroku rozhodnutí výslovně uvedl, že rozhodl na základě žádosti, a následně podal výčet devíti osob označených za žadatele s uvedením jejich identifikačních znaků (jména, příjmení, bydliště a data narození), k nimž připojil též upřesnění, zda bylo žádáno z titulu vlastnictví k nemovitosti anebo z titulu bydliště v dotčené lokalitě. V odůvodnění pak uvedl, že se jednalo o žádost devíti osob ze dne 9. 1. 2012 s přílohami, přičemž jak soud ověřil (viz výše), podání tohoto obsahu je skutečně založeno ve správním spise. Totožnost žadatelů lze tedy z rozhodnutí vyčíst na první pohled a bez větších obtíží. Zcela nedůvodná je potom i námitka vytykající předmětný nedostatek rozhodnutí žalovaného, neboť výrok rozhodnutí odvolacího orgánu musí obsahovat popis vyřízení věci některým ze způsobů podle § 90 odst. 1 či § 92 odst. 1 správního řádu, nikoliv však rozlišení, jestli řízení na prvním stupni bylo zahájeno na žádost nebo z moci úřední. Totéž platí o jeho odůvodnění, v němž musí popsat zejména své úvahy o vypořádání odvolacích námitek (§ 68 odst. 3 v návaznosti na § 89 odst. 2 správního řádu), a nikoliv detailně rekapitulovat, kdo všechno inicioval zahájení řízení na prvním stupni. Pokud jde o obecnou náležitost rozhodnutí vyžadující označit ve výroku tzv. hlavní účastníky řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu (§ 68 odst. 2 správního řádu), odvolací i prvoinstanční rozhodnutí tomuto požadavku dostály.

Dále nelze souhlasit ani s námitkou, že by žádost nebyla dostatečně zdůvodněna a že by jejím předmětem mělo být deklarování místní komunikace III. třídy. Zákon o pozemních komunikacích nestanoví žádné formální náležitosti pro žádost o deklaraci existence účelové komunikace, proto k úspěšnému zahájení řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu postačí dodržení základních požadavků kladených na obsah žádosti (§ 37 odst. 1 v návaznosti na § 45 odst. 1 správního řádu). Povinností správních orgánů je posuzovat každé podání podle obsahu bez ohledu na jeho označení (§ 37 odst. 1 věta druhá správního řádu), a v tomto smyslu je nutno nahlížet i na společná podání ze dne 9. 1. 2012. Proto i když lze souhlasit s žalobcem potud, že předmětná podání si v některých pasážích poněkud protiřečila (*na jednu stranu bylo žádáno o „zařazení do pasportu místních komunikací III. třídy“, na druhou stranu bylo odkazováno na postup podle § 142 správního řádu, což se navzájem vylučuje*), tak z obsahu podání a jeho kontextu je nepochybné, že podatelé žádají silniční správní úřad, aby úředně potvrdil, že části jimi zmiňovaných pozemků

slouží k obecnému užívání jako pozemní komunikace pro účely dopravní spojení jejich nemovitostí. To platí tím spíš za situace, kdy pozemky zmiňované v podání jsou ve vlastnictví soukromých osob. V takové situaci totiž o předmětné cestě nelze uvažovat jinak než jako o komunikaci účelové, jejímž vlastníkem může být jakákoliv fyzická či právnická osoba, a nikoliv jako o komunikaci místní, jejímž vlastníkem může být pouze obec (*k vlastnictví pozemních komunikací srov. § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích*). Proto pokud by Obecní úřad Vráž zahájil řízení o zařazení předmětné cesty do kategorie místních komunikací III. (nebo i jiné) třídy – jak měl dle žalobce učinit – tak by toto řízení musel zastavit pro zjevnou nepřipustnost [*§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu*], a naopak by záhy musel pokračovat v řízení o zbývajících částech návrhu, tedy o určení právního vztahu dle § 142 odst. 1 správního řádu. To platí tím spíš, že ve věci byla podána doplňující žádost ze dne 7. 3. 2012, aby řízení o společném podání ze dne 9. 1. 2012 bylo vedeno jako řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace. Úvaha žalobce, že ve věci mělo správně probíhat řízení o určení místní komunikace III. třídy, jde tedy zcela nesprávným směrem. Obecní úřad Vráž naopak nemohl postupovat jinak než vést řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu, při kterém zkoumal, zda cesta vedoucí přes pozemky uvedené v podání (*mezi nimiž byly též pozemky parc. č. x*) vykazuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 zákona o pozemních komunikacích či nikoliv.

Rovněž nelze přisvědčit námitce, že by nebyly splněny podmínky dle § 142 odst. 1 a 2 správního řádu. Z obdržených podání jednoznačně plyne, že požadují vyřešit problém veřejného užívání komunikací vedoucích k nemovitostem zdejších vlastníků a vyřešit problém jejich dopravní obslužnosti. S ohledem na to bylo zjevně nezbytné rozhodnout, jestli zde existuje právní vztah obecného užívání veřejně přístupné účelové komunikace či nikoliv. Jelikož zákon o pozemních komunikacích neupravuje žádný zvláštní postup pro rozhodnutí v pochybnostech o tom, zda určitá cesta vykazuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace, nebylo možno o této otázce rozhodnout v jiném řízení než právě v řízení o určení právního vztahu. Stejně tak nebylo možno vydat ve věci osvědčení, neboť to lze vydat jen tehdy, není-li zkoumaná věc jakkoli sporná, zejména není-li zapotřebí zkoumat skutkový stav (*srov. § 155 správního řádu*), což však v nyní posuzované věci rozhodně nepřicházelo v úvahu.

Důvodná není ani námitka, že si správní orgán sám opatřoval podklady pro rozhodnutí. Ani v řízení o určení právního vztahu není vyloučeno, aby správní řád sám ověřoval účastníky tvrzené skutečnosti, je-li to zapotřebí k úplnému zjištění skutkového stavu a nepostačují-li důkazy navržené účastníky (*srov. § 142 odst. 3 ve vztahu k § 141 odst. 4 věta druhá správního řádu*). Zejména v typu řízení, jakým je právě deklarace existence účelové komunikace, je aktivita správního orgánu při dokazování do určité míry naopak nezbytná (*například lze těžko posoudit stav komunikace bez provedení místního šetření v daném terénu*). Pokud jde o žalobcem výslovně namítaný geometrický plán, tak z napadeného i prvoinstančního rozhodnutí plyne, že tento plán sloužil pouze jako pomůcka k upřesnění, jaké pozemky jsou předmětem posuzování, nikoliv jako podklad ke správní úvaze o tom, zda cesta na těchto pozemcích naplňuje znaky účelové komunikace či nikoliv.

Pokud jde o případné nezahrnutí některých vlastníků pozemků mezi účastníky řízení (např. společnosti L. Č. r., s. p.), pak nelze než konstatovat, že této skutečnosti by se mohl dovolávat leda onen opomenutý účastník. Žalobce naopak samotným nepřibráním jiných subjektů mezi účastníky řízení nemohl být na svých právech nikterak zkrácen.

Stěžejním problémem je pak otázka hmotněprávního posouzení sporu, tedy jestli cesta na pozemcích žalobce parc. č. x (v době rozhodování správních orgánů) skutečně naplňuje znaky účelové komunikace.

Účelová komunikace musí vykazovat čtyři definiční znaky. První dva plynou přímo z ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého musí existovat stálá a v terénu patrná dopravní cesta (první znak) sloužící k některému účelu uvedenému ve zmiňovaném ustanovení (druhý znak). Zbývající dva znaky dovodila soudní praxe (srov. *nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a na něj navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 2 As 84/2010-128, či ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42*), podle níž musí být prokázán jednak souhlas vlastníka zkoumané dopravní cesty s obecným užíváním (třetí znak) a dále požadavek na nutnou komunikační potřebu (čtvrtý znak). V nyní posuzované věci v zásadě není nic namítáno ve vztahu k prvním dvěma znakům. Mezi účastníky je však zásadní spor o naplnění třetího a čtvrtého znaku, tedy jestli bylo možno dovodit souhlas žalobce s obecným užíváním a jestli cesta vedoucí přes jeho pozemky představovala nezbytnou komunikační spojnici.

V případě souhlasu vlastníka komunikace s obecným užíváním je podstatné, že jednou udělený souhlas přechází z vlastníka i na jeho právní nástupce, přičemž pozdějším jednostranným prohlášením vlastníka ani jeho právního nástupce nelze obecné užívání vyloučit (viz opět *nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60*). Právě na této úvaze postavil svůj závěr žalovaný, který dovodil, že souhlas s obecným užíváním zkoumané cesty udělil již žalobcův právní předchůdce, J. A., který v rámci jednání konaného dne 13. 6. 1940 před stavební komisí Obecního úřadu ve Vráži mj. prohlásil, že „*Při cestě na L. č. k. x zavazuje se p. stavebník, že kdyby bylo třeba tuto komunikaci v budoucnu rozšířit, že okamžitě ustoupí zpět do svého pozemku dle potřeby a na svůj náklad.*“ Z citovaného prohlášení žalobcova právního předchůdce plyne, že výslovně souhlasí s případným rozšířením stávající cesty, a to i navzdory omezení užívacího práva ke své nemovitosti. Hovoří-li se ve výše citovaném prohlášení o „*cestě na L. č. k. x*“, nemá soud pochyb, že se jednalo o lokalitu vedoucí od nemovitosti žalobce směrem k pozemkům, které jsou dnes evidovány pod parc. č. x a které v roce 2012 vznikly rozparcelováním původního pozemku parc. č. x (viz *geometrický plán ze dne 2. 2. 2012 č. 46/2012 vyhotovený Ing. Z. Z.*). Minimálně ve vztahu k části pozemku, který je dnes evidován pod parc. č. x a který byl v době jednání stavební komise ve vlastnictví žalobcova právního předchůdce, lze souhlas s obecným užíváním považovat v zásadě za výslovný. Druhý ze zkoumaných pozemků, evidovaný dnes pod parc. č. x, sice v době jednání stavební komise ve vlastnictví žalobcova právního předchůdce nebyl, na druhou je zřejmé, že pokud žalobcův předchůdce udělil souhlas s rozšířením cesty až k dnešnímu pozemku parc. č. x, pak musel přirozeně počítat s tím, že toto rozšíření logicky půjde přes úsek, kde dnes leží pozemek evidovaný pod parc. č. x, neboť jen přes tento úsek je přístup na komunikaci „*Při cestě na L. č. k. x...*“ myslitelný. Z tohoto důvodu je třeba na souhlas s obecným užíváním nutno nahlížet jako na konkludentně udělený i ve vztahu k dnešnímu pozemku parc. č. x, byť byl do vlastnictví nabyt až později. Jestliže v mezidobí došlo k „*vyježdění*“ cesty na tomto pozemku do současné podoby (*resp. do podoby zachycené na fotografiích z místních šetření*), nelze přijmout tvrzení žalobce, že by

on ani jeho právní předchůdci netušili o využívání předmětných pozemků pro účely dopravního spojení. Proto minimálně do doby, než došlo k umístění závor na těchto pozemcích, lze na užívání jednoho i druhého pozemku pro účely dopravní cesty nahlížet jako na strpění, a tím pádem na souhlas s obecným užíváním za mlčky udělený. Soud proto uzavírá, že souhlas s obecným užíváním pozemků parc. č.x dán byl, a to dílem výslovně na základě prohlášení právního předchůdce žalobce J. A. z roku 1940 (*zejm. ve vztahu k pozemku parc. č. x*), dílem konkludentně na základě následného strpění (*zejm. ve vztahu k pozemku parc. č. x*). Žalovaný proto nepochybil, dovodil-li souhlas žalobce s obecným užíváním jednak z prohlášení jeho právního předchůdce, a jednak ze skutečnosti, že až do umístění závoře bylo obecné užívání v zásadě trpěno.

Pro úplnost lze dodat, že ve vztahu ke shora uvedené problematice nejsou na místě úvahy osoby zúčastněné na řízení 2) o mimořádném vydržení práva služebnosti cesty. Byť lze souhlasit s tím, že účelová komunikace je veřejným statkem ve smyslu § 490 občanského zákoníku, tak na právo obecného užívání pozemní komunikace nelze v žádném případě nahlížet jako na služebnost cesty zřízenou ve prospěch neurčitého počtu osob. Oprávnění z věcného břemene se totiž vždy týká konkrétních a určitých subjektů, zatímco obecné užívání dle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích má veřejnoprávní charakter a zahrnuje blíže neurčený okruh oprávněných. Konkludentní souhlas vlastníka s obecným užíváním jeho pozemku jako účelové komunikace tudíž nemusí mít ve vztahu k případnému vydržení služebnosti cesty žádný význam, a to ani tehdy, kdyby oprávněnou osobou ze služebnosti cesty měla být obec, jak se patrně snažila naznačit osoba zúčastněná na řízení 2).

Z hlediska naplnění znaků účelové komunikace je v nyní posuzované věci nejspornější naplnění znaku čtvrtého, tedy jestli cesta na pozemcích parc. č. x představovala pro danou lokalitu nezbytnou komunikační spojnici. V žalobě bylo totiž namítáno, že žalovaný nezkoumal, zda je zde i jiná účelová komunikace, což dále žalobce rozvedl ve své replice poukázáním na možnost využití alternativní komunikace „V“. Jak soud zjistil z obsahu spisu a z vyjádření účastníků při ústním jednání, zmiňovanou alternativní komunikací „V“ má být cesta odbočující z místní komunikace vedoucí směrem k nemovitosti žalobce od jihu. Žalovaný při srovnávání obou alternativ vyšel z úvahy, že tato jižní cesta („V“) není srovnatelnou alternativou, neboť rovněž vede přes pozemky soukromých vlastníků, navíc nesplňuje šířkové požadavky pro bezpečný obousměrný provoz, není přes ni možný pravidelný průjezd nákladních vozidel svážející odpad, má nepevný povrch a je v zimním období nesjízdná. Zdejší soud souhlasí se závěrem, že jižní cesta skutečně není vůči severní cestě vedoucí přes pozemky parc. č. x srovnatelnou alternativou, a to nejen s ohledem na důvody zmiňované žalovaným, ale též s ohledem na délku této cesty, neboť právě ta je ve vztahu k poměřování možnosti dotčení jednotlivých vlastnických práv klíčovým aspektem:

Jak totiž plyne z obsahu spisu (*zejména z přiložených ortofotomap*), v nyní posuzované věci byla účelová komunikace deklarována kvůli zajištění dostupnosti pro oblasti s nemovitostmi (*zpravidla rekreačními chatami*) nacházející se v části obce Vráž zvané Na I.. Část Na I. je s vlastním intravilánem obce Vráž spojena místní komunikací III. třídy ústící na severozápad směrem k sousední obci Lhotka u Berouna. Většina nemovitostí nacházejících se v části Na I. se zmiňovanou místní komunikací přímo nesousedí (neleží podél ní), nýbrž se nachází v oblasti situované dál na východ. Přístup do této východní oblasti je z místní komunikace možný v zásadě jen po dvou v terénu patrných cestách. První z nich, severněji položená, se na místní komunikaci napojuje v místě její levotočivé zatáčky (*při náhledu ve směru Vráž → Lhotka u Berouna*), a to právě přes pozemek parc. č. x (*právě tato severní cesta byla napadeným rozhodnutím deklarována jako účelová komunikace*). Druhá z nich se místní komunikací napojuje přibližně o 300 metrů jižněji (*jde o žalobcem navrhovanou*

alternativu „V“). Do nejzazších chatových oblastí na východě je přístup z místní komunikace po severní i jižní cestě přibližně stejně vzdálen (cca 1,5 km). Ovšem ne všechny nemovitosti leží až v nejvzdálenější východní části. Například skupina nemovitostí nacházejících se severovýchodně od nemovitosti vlastněné žalobcem jsou od místní komunikace vzdáleny přibližně jen 200 metrů, a to právě za předpokladu využití severní cesty, která v úseku vedoucím přes pozemky parc. č. x zabírá přibližně jen 30 metrů. Pokud by se však k těmto (od místní komunikace cca 200 metrů vzdáleným) nemovitostem chtěli jejich vlastníci dostat jižní cestou, museli by nejprve jet cca 1,5 km východně ke vzdálenějším nemovitostem jiných vlastníků, zde se „otočit“ a napojit se na severní cestu, a po ní zamířit cca 1,5 km na západ (čili opačným směrem, než přijeli). Čili v případě využití jižní cesty by dostupnost zmiňovaných nemovitostí z místní komunikace vedla po trase o celkové délce přibližně 3 kilometry, a to z převážné části skrz pozemky jiných soukromých vlastníků, naopak v případě využití severní cesty by celá trasa zabrala přibližně 200 metrů, z toho asi jen 30 metrů přes pozemky parc. č. xvlastněné v době vydání napadeného rozhodnutí žalobcem. Za této situace lze o jižní trase jen stěží uvažovat jako o rozumné komunikační alternativě vůči trase severní, a to i za situace, že by všichni vlastníci mající podél jižní cesty své nemovitosti udělili souhlas s obecným užíváním. Naopak bez propojení přes severní cestu by výsledné spojení nemovitostí v lokalitě Na l. s místní komunikací III. třídy, jež představuje základní přístup do centra obce Vráž, netvořilo smysluplný komunikační celek, neboť pro mnohé z nemovitostí v lokalitě Na l. by namísto relativně krátkého průjezdu přes pozemky parc. č. x byl vyžadován nesrovnatelně delší průjezd přes jiné pozemky několika dalších soukromých vlastníků. Pokud byl navíc stav jižní cesty takový, jak je popisováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí (tj. *malá šířka pro obousměrný provoz, omezený průjezd vozidel pro svoz odpadu, špatný stav povrchu*), tak tím spíš je vyloučeno, aby jižní cesta fungovala jako rovnocenná alternativní spojnice nemovitostí nacházejících se cca 200 metrů severovýchodně od místní komunikace. Při kombinaci všech těchto faktorů – tzn. délky, kvality, množství dotčených vlastníků – představuje severní cesta přes pozemky parc. č. x pro část nemovitostí v lokalitě Na lesích skutečně nenahraditelnou komunikační spojnici, vůči níž nemůže být jižní trasa srovnatelnou alternativou. To nasvědčuje tomu, že v posuzované věci byl zjevně naplněn i čtvrtý znak účelové komunikace.

Pokud jde o důkazy vztahujícími se k možnosti alternativní trasy, které byly žalobcem předloženy v průběhu jednání, tak zde je třeba vyjasnit, že na rozdíl od uplatňování žalobních bodů (námitok) nepředstavuje návrh důkazních prostředků rozšíření žaloby, proto není omezen lhůtou stanovenou v [§ 71](#) odst. 2 věta třetí s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 – 84). Důkazy navržené žalobcem v průběhu jednání proto nelze odmítnout jen proto, že byly předloženy až po uplynutí žalobní lhůty, jak namítali žalovaný a zmocněnec osoby zúčastněné na řízení 2). Soud proto při jednání přistoupil k provedení důkazu znaleckým posudkem doc. Ing. J. R. Nicméně shledal, že z obsahu tohoto posudku je ve vztahu k dané věci relevantní pouze skutkový závěr o šířce komunikace na jižní trase (*naproti tomu veškeré právní úvahy znalce prováděné v tomto posudku soud nemůže brát jakkoli v potaz*). Údaje o rozměrech hodnocené v posudku však nemohou nic změnit na výše uvedených závěrech, že z hlediska celkové přístupnosti a logického komunikačního spojení není jižní cesta alternativou k trase severní.

Soud však již neprovedl důkaz žalobcem předloženými fotografiemi jižní cesty. Tyto fotografie totiž zachycují situaci z března 2014, čili stav, který zcela zjevně nastal až po vydání obou napadených rozhodnutí, čili správní orgány se stavem zachyceným na fotografiích v době vydání svých rozhodnutí evidentně řídit nemohly. Pro účely soudního přezkumu je přitom stěžejní stav v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.),

nikoli stav pozdější. Z téhož důvodu soud neprováděl žalobcem navržený důkaz stanoviskem Hasičského záchranného sboru ze dne 11. 4. 2014, č. j. HSKL 1150-2/2014-BE.

Vzhledem k výše uvedenému soud shledal, že správní orgány postupovaly správně, pokud v rámci rozhodnutí o určení právního vztahu deklarovaly účelovou komunikaci též na pozemcích parc. č. x. Byť v odůvodnění orgánu prvního stupně některé v tomto směru zásadní závěry scházely či byly neúplné, tak odůvodněním podaným v rozhodnutí žalovaného byly tyto závěry odpovídajícím způsobem doplněny.

Prisvědčit nelze ani žalobní námitce týkající se nezpůsobilosti pozemků k prohlášení za účelovou komunikaci s ohledem na ustanovení katastrální vyhlášky. Jak bylo podrobně popsáno výše, pro existenci účelové komunikace je stěžejní naplnění čtyř znaků plynoucích jednak přímo z ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, a jednak z doplňujícího výkladu judikatury. Funkce pozemku ve smyslu katastrálních předpisů může ve vztahu k těmto znakům představovat nanejvýš podpůrný argument, rozhodně ale nemůže být směrodatná.

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žaloba proti prvnímu z rozhodnutí žalovaného neobstojí, tudíž lze vycházet z toho, že existence veřejně přístupné účelové komunikace byla deklarována oprávněně. Soud proto mohl přistoupit k přezkumu zákonnosti druhého napadeného rozhodnutí týkajícího se nařízení odstranění překážky z deklarované účelové komunikace. Dospěl však k závěru, že ani tato žaloba není důvodná.

Jak plyne z obsahu druhé žaloby i následného vyjádření žalobce v průběhu jednání u zdejšího soudu, z hlediska odstranění překážky je největším problémem to, zda se tato překážka skutečně nacházela v samotné komunikaci. Žalobce totiž argumentuje tím, že ihned po právní moci prvního žalobou napadeného rozhodnutí odstranil závoru blokující vjezd na deklarovanou účelovou komunikaci, přičemž stávající železné sloupky a betonové skruže tomuto vjezdu již nijak nebránily, neboť se nacházely vně deklarované komunikace. Soud však s tímto argumentem nesouhlasí.

Předně je třeba vzít v potaz, že břevno závory těžko může být překážkou samo o sobě bez současného zakotvení na nosných sloupcích (*umístění břevna závory na těchto sloupcích je zřejmé z fotografií pořízených Obecním úřadem Vráž v průběhu místního šetření*). Železné sloupky tudíž tvoří nedílnou součást mechanismu závory tvořící překážku, a proto bylo-li nařízeno odstranění překážky závory, je zcela logické, že se toto odstranění vztahuje na závoru jako celek, a nikoliv jen na konstrukci odklopného břevna. V tomto směru je tedy třeba dát úvaze žalovaného za pravdu. Navíc nelze přehlédnout, že v případě závory, jež blokovala vstup z místní komunikace na pozemek parc. č. x, je záchytný sloupek nacházející se vpravo od vjezdu z místní komunikace umístěn natolik blízko „vyježděné“ cesty, že v tomto úseku musí nepochybně znesnadňovat manévrování s vozidlem, zejm. při vyhýbání se protijedoucímu vozidlu. S ohledem na to lze tento sloupek považovat za překážku provozu bez ohledu na to, zda se nachází přímo v „těle“ komunikace či těsně vedle ní.

Pokud jde o umístění betonových skruží, tak z fotografií založených ve správním spise je zřejmé, že v období následujícím po vydání rozhodnutí o deklaraci komunikace byly tyto skruže přesunuty dál od plotu žalobcovy nemovitosti směrem k pozemku parc. č. x. Toto přesunutí způsobilo „vytlačení“ uživatelů zdejší účelové komunikace z obvyklého směru jízdy, čímž se v terénu vytvořila nová stopa komunikace. Zobrazení pozice překážek provedené geodetickým zaměřením Ing. P. J. ze dne 28. 3. 2013 tak zcela evidentně zachycuje stav ve vztahu k „nově vyježděné cestě“, a nikoliv k trase původně deklarované komunikace. Skutečnost, že rozhodnutím o deklaraci účelové komunikace nebyly přesně vymezeny její hranice v terénu, nic nemění na závěru, že geodet patrně zaměřoval komunikaci podle

aktuálně vyježděné stopy, jejíž směr byl ale zjevně ovlivněn změnou pozice betonových skruží.

Soud rovněž přisvědčil vyjádření žalovaného, že v průběhu správního řízení žalobce nikdy výslovně nezpochybňoval, že by překážky umístil on sám. Námitka, že by ze strany správních orgánů nebylo nikdy prokázáno, že by překážku umístil žalobce, byla skutečně vznesena poprvé až ve správní žalobě. Navíc tvrzení žalobce, že on překážky neumístil, se ve světle dalších skutečností ukazuje jako zjevně nepravdivé. Toto tvrzení je také v přímém protikladu s konáním žalobce, kdy – jak sám tvrdil – ihned po deklaraci účelové komunikace přistoupil k dobrovolnému odstranění závory. Pro závěr, že překážky umístil žalobce, však nejvíce svědčí text vývěsní cedule u žalobcovy nemovitosti (*viz fotografie připojená žalobcem k doplnění jeho druhé žaloby*) obsahující informaci, že z důvodu započetí rekultivace dojde od 17.2.2012 k omezení průjezdu a poté k dočasnému uzavření soukromého pozemku s tím, že vlastníci rodinných domů v lokalitě Na l. se mohou o získání klíčů pro možný průjezd informovat též v domě č. p. x, což je dům žalobce.

K žalobcem namítanému nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí lze dodat, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu je lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení nemá vliv na věcnou stránku meritorního rozhodnutí. Nečinnost správních orgánů nelze dodatečně hojit v rámci žaloby proti rozhodnutí, ale je třeba se proti ní bránit jinými prostředky nápravy (*žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 2 správního řádu; popř. žaloba na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s.*).

Krajský soud v Praze tak s ohledem na shora uvedené shledal, že obě žaloby jsou nedůvodné, a proto rozhodl o jejich zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný, a navíc náhrady nákladů řízení výslovně vzdal. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, a to ani žalovaným požadovanou náhradu 2x300 Kč za účast jeho pověřeného pracovníka při jednání soudu, neboť náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná (*srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS.*). Dále soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal ani osobám zúčastněným, neboť jim v řízení neuložil žádnou povinnost (podle § 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. prosince 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová